

— Гостодарю! господарю! — чу той единъ задавенъ викъ. Той почувствува, че прѣститѣ ѝ дирѣха ржката му, и груго я отблъсна.

— Покажи ми тѣлото, — каза той, — и послѣ се махни. Тя бавно се изправи, тикна съ крака си лопатата и се опити къмъ дълбочината на парка.

Въ съседния храсталакъ тя се обърна и боязливо извика:

— Тукъ има капанъ.

Той отскочи на страна. Непрѣменно би се натъкналъ тоя пътъ. Тя повдигаше клонетѣ на шубръкитѣ, прѣзъ кждѣто се провираха, и ги придържаше съ двѣтѣ си ржчѣ, докль стигне до нея: иначе пржчкитѣ биха му изподраскали лицето.

Една мѣничка, едноетажна къща съ високъ коминъ, обиколена съ изпочупени стѣклиа отъ зимната градина и съ разхвърлени купища земя, ненадѣйно изпъкна прѣдъ него въ единъ мигъ. Тя бѣ къщицата на градинаря, кждѣто често въ дѣтинството си бѣ игралъ съ цвѣтята въ саксиитѣ, съ сѣмената и съ луковицитѣ. Тя бѣше единичкото нѣщо, което пожарътъ бѣ пощадилъ, навѣрно, защото подпалвачитѣ не бѣха могли да нахѣрятъ пътя къмъ нея..

— Тукъ има подкопъ, — пакъ продума жената, показвайки на една издигнатина, прилична на скоро изровена къртичина дупка, — който стжпи на него, изгубенъ е.

Той се наведе, измъкна съ ржка единъ фитиль отъ ровката земя и го захвърли съ такава сила, че той съ силенъ трѣсъкъ изгърмѣ, ударенъ о стѣблото на едно дърво.

Тя се обърна назадъ и го погледна съ смущение и ужасъ, сѣкашъ бѣ осквернилъ нѣкакъвъ храмъ.

Послѣ тя отвори вратата въ тъмния подслонъ.

Въ къщицата имаше всичко двѣ стаи. На лѣво бѣше едновременноната стая, въ която си живѣеше градинарътъ, а на дѣсно — неговата бивша работилница.